

[Bertel Dahlgaard.]

nu givet mulighed for, at der gennem et udvalg kan opretholdes kontakt med rigsdagen i forholdet til regeringen, dermed også i forholdet til disse internationale forhandlinger, så rigsdagens stilling ikke foregribes gennem forhandlingerne.

Under disse forhold må jeg mene det rigtigt, at denne foreløbige lovgivning forlænges, og jeg skal anbefale det.

Alvilda Larsen:

„Udskrivningen af skatterne må ske på et sådant grundlag, at uligheden i indkomstfordelingen kraftigt reguleres. Tyngdepunktet i beskatningen må i højere grad flyttes over til indkomst- og formueskat-ten.“

Det er socialdemokratiets opfattelse ifølge „Fremtidens Danmark“. Det er også det kommunistiske partis mening. Der er kun den forskel i vore opfattelser, at socialdemokratiet åbenbart kun er tilhænger af denne politik, så længe den blot finder udtryk i et program på et stykke papir; så snart den skal finde sit udtryk i praktisk handling og gennemførelse, får piben en anden lyd. Hvad disse indirekte skatter angår, som nu foreslås forlænget, mener socialdemokratiet altså fortsat, at det kan man godt hyde forbrugerne; de skal finde tilfredsstillelse ved blot at læse „Fremtidens Danmark“ om søndagen. Mit parti har en anden opfattelse. Vi mener, at program og handling skal stemme overens.

Den højtærede finansminister sagde i sin forelæggelsestale, at det stadigvæk er nødvendigt at holde igen på forbruget. Det er altså regeringens motivering for at fortsætte denne uretfærdige skattepolitik. I 1947 udtalte den højtærede finansminister vendt mod venstre regeringen — hvis jeg må have lov til at citere —:

„Samtidig med at man frigør en betydelig købekraft blandt de i forvejen velstillede, snakker man sort om forbrugsbegrænsningens nødvendighed overfor den store befolkning.“

Det samme ordvalg kan vi kommunister bruge om den højtærede finansministers skattepolitik i dag. På dette som på så mange andre områder svigter socialdemokraterne deres program. Jeg tvivler om, at den højtærede finansminister virkelig tror, hvad han siger, at det i dag stadigvæk er nødvendigt at begrænse befolkningens forbrug, at det skulle være rimeligt at begrænse den jævne befolknings købeevne. Hvis regeringen og hvis den højtærede finansminister virkelig vil hævde denne op-

fattelse, må jeg anbefale regeringens medlemmer at foretage nogle kortere og lettere rejser end dem, de ellers foretager og har foretaget de sidste måneder, nemlig korte rejser ud til de arbejdende mennesker i by og på land. Så ville de ved selvsyn kunne konstatere, at det er alt andet end forbrugsbegrænsning, der trænges til. Det er alt andet end en beskæring og en nedsættelse af købeevnen, der ventes på ude i de hundredtusinder hjem. Men den højtærede minister har måske den opfattelse, at de arbejdende her i landet har tårnhøje lønninger med inflationskarakter. Der er vist ingen arbejderfamilier her i landet, der vil godkende en sådan opfattelse. — Ikke desto mindre fortsætter man en politik, der nedsætter levestandarden for de mange.

Der findes i mange hjem ophængt på væggen i glas og ramme små ordsprog eller fyndord som „Hvad er et hjem uden en moder“. Jeg vil tro, at den højtærede minister, om han ikke har det, burde få et sådant fyndord i glas og ramme på sin væg hjemme, hvor der stod: Hvad er et hjem uden skat?

De indirekte skatter udgør for indeværende finansår et fantastisk beløb. Det beløb, de vil komme op på nu, er 4-doblet i sammenligning med beløbet for 1938—39. Alene en afgift som tobaksbeskatningen er ved at være 10-doblet i forhold til afgiften før krigen. Afgiften på sukkervarer, chokoladeafgiften, er næsten 7 gange så stor i dag som i 1938—39. Det er ikke småpenge, den almindelige mand gennem sit forbrug er med til at betale i dag. Vi er nu oppe på et beløb i indirekte skatter på over 1. milliard, næsten 1½ milliard kr. mod knap 400 mill. kr. før krigen. Forbrugsbeskatningen har taget et omfang, der svarer til gennemsnitlig mellem 550 og 600 kr. årlig for hver eneste voksen dansker. Og det er ikke luksusvarebeskatning, det drejer sig om; det kan allerhøjest betegnes som skat på hverdagens luksus. Er det virkelig rimeligt at beskatte hverdagens luksus for de hundredtusinder af slidere, for de hundredtusinder af mennesker, der myreflittigt, mange gange gennem et hårdt daglangt arbejde forsøger at opretholde deres små hjem? Det er efter min mening urimeligt. Det er helt urimeligt, at statens indtægter også fra forbrugsafgifterne stadigvæk skal stige. Staten har andre indtægtsmuligheder end forbrugsskatterne.

Der budgetteres nu igen i år med en stigning i provenuet af disse afgifter, og igen i år skal en del af det, der kommer ind, anvendes til afskrivning på reguleringskontoen. Mit parti kan ikke medvirke til en